

Kondor Katalin: Hol van az igazság?

2025 június 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Hagyományaink úgy tartják, s még dalban is rögzítették, hogy e tájon bizony, borban az igazság.

Már csak azért is, mert ivászat, borozgatás közben szeretet filozofálgatni az ember, a bor, azaz az alkohol pedig lendületet ad, no meg bátorságot is ahhoz, hogy ?szintén közölje, amire gondol. In vino veritas – szól az ókori

görög mondás is, ?k csak tudják! Mi, magyarok meg még azt is hozzátettük egy dalban, hogy borban a vigasz meg a felejtés, s ha jól emlékszem, még a tavasz is. Ha pedig még tovább filozofálgatunk, azt is hozzátehetjük, hogy a bor hatására kétségtelenül bátrabb lesz az ember, s magabiztosabban mondja ki a vélt vagy valós igazságot. A bátorság pedig nagy erény, ám még akkor is kockázatokkal jár, ha cáfolhatatlan igazságokat mond az ember.

Én meg most veszem a bátorságot, s azt mondom, hogy bor ide vagy oda, nem benne, nem a borban, hanem a versekben van az igazság!

Nem csak azért, mert a versek szerelmese vagyok, hanem azért is, mert olyan csodálatos költ?ink vannak, akik váteszi képességüknek és lélektani ismeretüknek köszönhet?en mindig kimondták az igazságot, bor segítségével, vagy anélkül, azt nem tudom, mindenesetre hátborzongatóan. Nézzük csak!

József Attila Munkások cím? versének most csak az els? strófáját idézem: „Forgolódnak a t?kés birodalmak, csattog világot szagató foguk. Lány Ázsiát, borzolt Afrikát falnak s mint fészket ütik le a kis falut. Egy nyál a tenger! Termel? zabálás, - kis, bűvő országokra rálehel a tátott t?ke sárga szája. Párás bűdösség-felh? lep bennünket el.” A költ? ezt ma is írhatta volna, ha élne, és joggal. Sajnálatos, de újból és újból meg kell állapítanunk, hogy a versbéli megállapítások ma is igazak és érvényesek. Semmi nem változott ugyanis, ami a lényegre illeti. A versrészletr?l tehát nyugodtan kijelenthetjük, hogy költ?jének igazsága ma is cáfolhatatlan. Mintha ma írta volna, mondhatjuk, s joggal, valamint mélységes szomorúsággal s fájó szívvel, mert azt látjuk, hogy egyre kevesebb a remény a békét illet?en, s az is világos, hogy játékszerek vagyunk.

Hol van itt már az az ígéret, miszerint „egy nap alatt békét terem” egy bizonyos politikus?

Nem tudott békét teremteni, mert nem elég egy ember a béketeremtéshez. Kivált nem, amikor már rendre a háttérhatalomról szóló elbeszélések bizonyulnak igaznak. Magyarán: semmi, de semmi beleszólásunk nincs a világpolitika menetébe, ügyeskedéseibe, fondorlataiba stb. Hanem bizony, áldozatai vagyunk mesterkedéseinek.

A folyton a demokráciáról papoló világhatalmi er?k ígéreteinek realitása sosem volt igaz, mára pedig végképp elszállt, mint a füst!

S ilyenkor arra is gondol az ember, hogy oly korban él, amikor játékszernek tartják. Szemétre dobható játékszernek.

Meg olyan korban, ahol nincs értelme már a szónak, mert saját sorsunkhoz sincs közünk. S egyel?re a remény szikrája sem látszik, nemhogy valamiféle béke a világban. Megkockáztatom: a béke melletti kiállásunk nekünk, magyaroknak a magasságos Európai Unióban mostanság már azt jelenti, hogy még durvábban támadnak bennünket, mint tették, s teszik évek óta.

Hol van tehát az igazság? A borban? Ez nem jött be igazán, az ellenünk feneked?k meg ha le is ülnek velünk borozni, akkor sem jutunk velük semmire. Igazságot meg végképp nem várhatunk t?lük. Ezt bizonyítják az unióba történ? belépésünk óta megszerzett tapasztalataink.

Hol keressük tehát az igazságot? A borban vélhet?en csak kismértékben és ritkán találjuk meg. A versekben viszont nagymértékben. Mert ha valamiben mi, magyarok gazdagok vagyunk, akkor a költészetünket illet?en egyenesen multimilliárdosok lettünk.

Mélységesen hiszek abban, hogy a versek igazsága átfomálja az embert. Jobbá formálja. Lelki segítséget nyújt. S akkor harcolni is jobban, er?sebb lélekkel tud, mert b?vül az útravalója, azaz – legalábbis szerintem – a lelkének ereje és talán még a hite is.

Nekünk nincs is más fegyverünk, mint könyörögni a Teremt?höz. Csodálatos költ?ink segítségével keresni az igazságot. Ady Endre: Imádság háború után cím? versének utolsó strófája így szól: „Uram, háborúból jövök én, Mindennek vége, vége: Békíts ki Magaddal s magammal, hiszen te vagy a Béke.”

S ha még kicsit maradunk a békesség-óhajtasnál, no meg az igazságkeresésnél, egyezzünk meg abban, hogy a borban is van igazság, de a csodálatos magyar költészet az igazság mellett a szépséget és a lélek gyógyítását is felkínálja nekünk.

„Szállj le felséges palotád egéb?l, Béke! ...Szállj le! s vigasztald meg az árvaságot, /Béke, mennyeknek koronás

leánya! / Haj! sok országok szava kér, jelenj meg már valahára.” – így könyörgött a XIX. század elején Békesség-óhajtás című versében Virág Benedek költő. Reményik Sándor Örök béke című versében pedig így: „Nem paktumok és nem kongresszusok, Nem új törvények, nem a régi jog. Nem egy bíróság nemzetek felett, Nem új betűk, nem újabb kötetek. Nem Genf, ő nem, és nem is Hága, Jöhet-e üdv ilyen világra? Négy deszkafal, egy hant, egy fakereszt: Örök békének ezt hívják, csak ezt.”

Versben az igazság, írom újra, mert csodálatos a magyar költészet.

Persze a borról sem kell elfeledkezni.

Kondor Katalin - www.magyarhirlap.hu

Ajánló